

Forslag

til

Lov om rimeliggørelse af ATP

Fremsat den 23. november 1977 af Svend Andersen (Rosk. a.) (FP), Jørgen Junior (FP), Lawaetz (FP) og Voigt (FP)

§ 1.

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jfr. lovbekendtgørelse nr. 356 af 23. juni 1977, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 1, udgår ordene »efter begæring«.
2. § 9, stk. 2, udgår.
3. § 10 udgår.
4. Kapitel IV affattes således:

»Kapitel IV.

Ægtefællepension

§ 11. Dør et medlem eller en tillægspensionist, har efterlevende ægtefælle ret til tillægspension i form af ægtefællepension, hvis ægteskabet har været mindst 10 år og afdøde har opnået mindst 10 års anciennitet.

Stk. 2. Retten bortfalder ved indgåelse af nyt ægteskab, men genindtræder efter begæring, hvis ægteskabet ophører.

§ 12. Ægtefællepension ydes efter begæring fra dødsfaldet, dog tidligst fra ægtefælles fyldte 62. år. Modtog afdøde tillægspension, ydes ægtefællepensionen først fra den dato, fra hvilken afdødes tillægspension bortfalder.

Stk. 2. Indgives begæringen først på et senere tidspunkt, kan der for tiden forud for dette højst ydes 6 måneders pension.

Stk. 3. Pensionen udbetales månedsvis forud.

§ 13. Ægtefællepensionen udgør halvdelen af den tillægspension, som afdøde modtog ved dødsfaldet eller ville have været berettiget til at modtage fra sit fyldte 67. år på grundlag af de indtil dødsfaldet indbetalte bidrag.

Stk. 2. Er ægtefællen berettiget til ægtefællepension på grundlag af mere end ét ægteskab, kan den samlede ægtefællepension højst udgøre halvdelen af den fulde tillægspension i henhold til § 5, stk. 2.

Stk. 3. Den beregnede årlige ægtefællepension afrundes til nærmeste med 12 delelige kronebeløb.«

5. § 33, stk. 1, litra a, udgår.

6. I § 33, stk. 1, udgår litreringen »b«.

7. § 34 udgår.

8. I § 39 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:

»Stk. 2. Virksomhederne skal ikke indbetale til Arbejdsmarkedets Tillægspension for den del af ansættelsesforholdet, som falder efter 31. december 1977.

Stk. 3. Fra og med januar 1978 forhøjes lønudbetalinger med de beløb, der ellers skulle være tilbageholdt i lønnen i henhold til nærværende lov samt med de arbejds-

verbidrag, der ellers skulle have været indbetalt til Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Stk. 4. Reglen i stk. 3 finder anvendelse, indtil der for det pågældende ansættelsesforhold er truffet ny lønftale baseret på, at der ikke mere sker indbetaling til Arbejdsmarkedets Tillægspension.«

§ 2.

Loven træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Bemærkninger til lovforslaget

Til nr. 1 og 2.

Det er en uskik, som medfører unødige papirbe-
sværligheder, at den, der har nået pensionsalderen,
skal indsende særlige begæringer for at få sin pen-
sion. I hvert tilfælde under nutidens EDB-styring
må pensionen direkte kunne tilstilles den, der er
berettiget dertil.

Til nr. 3.

Ventetillægsordningen er umoralsk, fordi den
frister den ældre til at spille hasard om, hvor læn-
ge han vil leve. En sådan ordning er især til skade
for de mest udslidte og økonomisk svagest funder-
ede af samfundets ældre medborgere. Modsat hvad
tilfældet er med den almindelige folkepension
(Lovforslag nr. 132 af 17. december 1975 § 1, nr. 7,
se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp.
3261 og 5886 samt tillæg A. sp. 2323) er der ikke
her behov for nogen særlig overgangsordning, da
beløbene drukner i økonomien i øvrigt.

Til nr. 4.

Uanset at folketinget den 27. maj 1977 nedstem-
te fremskridtspartiets forslag om, at kvindelige
ATP-medlemmers indbetalinger bruges til enke-
mandspension ganske på linje med, at mandlige
medlemmers indbetalinger giver ret til enkepen-
sion, genfremstattes forslaget herom, idet forslagsstil-
lerne håber, at folketingets øvrige partier nu har
indset, at kvindediskrimineringen ikke bør fortsæt-
te. Selv om de andre partier i folketinget stadig går
ind for denne forskelsbehandling, finder forslags-
stillerne det vigtigt, at emnet stadig holdes på
dagsordenen, så modstanden kan blive nedbrudt
gennem saglig drøftelse.

Til nr. 5 og 7.

Forslaget er et led i fremskridtspartiets kamp
mod alle de mange urimelige straffesager, som
forvoldes af mindre velgennemtænkte regler i sær-
lovgivningen.

Til nr. 6.

Forslaget er alene en rent redaktionel nødven-
dighed som følge af, at forslag nr. 5 gennemføres.

Til nr. 8.

Arbejdsmarkedets Tillægspension gennemførtes
i 1964 som et led i et af datidens kriseforlig.

Det har aldrig været nogen rimelig lov.

For det første er det uheldigt, at lønmodtager-
nes arbejds løn placeres i diverse fonde i stedet for
at blive udbetalt til fri rådighed for den, der har
gjort arbejdet.

For det andet medfører ordningen et særdeles
mærkbart administrationsbesvær – navnlig rundt
om i virksomhederne – og noget sådant er jo en af
hovedårsagerne til, at dansk økonomi er kommet i
uføret, hvorfor fremskridtspartiet da også i beslut-
ningsforslag nr. 61 af 22. august 1977, nr. 12, (se
Folketingstidende 1976-77, 2. samling, forhandlin-
gerne sp. 5902 og 5917 og tillæg A, sp. 5361) fore-
slog ATP omlagt, således som nærværende forslag
går ud på.

For det tredje er det uheldigt, når pensionslov-
givningen gør forskel på de forskellige befolk-
ningsgrupper. For alle bør den almindelige folke-
pension komme til at overstige den nuværende
pension med tillæg af de smålønser, der ydes over
ATP. Fremskridtspartiet har fremsat forslag om en
sådan ensartet pensionsordning, senest den 15.
marts 1977 (lovforslag nr. 101, se Folketingstiden-
de 1976-77, 2. samling, forhandlingerne sp. 667 og
2242 samt tillæg A sp. 3399).

For det fjerde er forholdet, at selv om man le-
ver til sit 90. år, ville det i de fleste tilfælde være
betydelig mere fordelagtigt for lønmodtageren at
tegne en opsparingsforsikring for det beløb, man i
øjeblikket indbetaler til ATP.

For det femte betyder ATP-ordningen for sam-
fundet, at der spildes unødige ressourcer på goldt
papirarbejde, og at man igennem ATP-
fondsmidlernes anvendelse øger graden af sociali-
sering her i landet. Begge dele er med til at fattig-
gøre Danmark.

Med andre ord: lønmodtagerne taber penge,
arbejdsgiverne taber penge, og samfundet som

helhed taber penge. En ordning, som ingen har glæde af, men alle taber på, må selvfølgelig afskaffes.

Det væsentligste ATP-spørgsmål er at undgå yderligere fondsindbetalinger for virksomhederne. Derfor er nærværende forslag begrænset til at nå dette mål fra årsskiftet 1977-78.

Der er med andre ord ikke tale om noget indgreb i den som følge af augustforliget 1976 vedtagne lov nr. 230 af 2. juni 1977 om indbetaling fra staten af dyrtidsportioner ud over 1 i halvandetårs-perioden fra september 1977. Fremskridtspartiet er stadig imod denne dyrtidsportionssordning, men da den jo er forligsstof for et flertal af medlemmerne med folketingets nuværende sammensætning, har man ikke villet indblende ophævelsen af denne lov i nærværende forslag, således at ATP-fonden altså fortsat vil få indbetalinger fra staten.

Hvad angår fordelingen af de beløb, der allere-de forefindes i ATP-fonden, gør nærværende forslag ingen ændring i hidtil gældende udbetalingsregler. Det er jo et forholdsvis mindre væsentligt spørgsmål, hvorom fremskridtspartiet i øvrigt den 29. januar 1974 fremsatte forslag om, at ATP-fondens midler skulle tilfalde statskassen (forslag til lov om ophævelse af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, se Folketingstidende 1973-74, 2. samling, forhandlingerne sp. 1200 og 3230 samt tillæg A, sp. 1087).

Begrundelsen herfor var, at den enkelte ikke har nogen som helst ejendomsret til nogen som helst del af de penge, der står i ATP-fonden. Det er således ikke holdbart, hvis der er nogen, der har fået et andet indtryk af de kontoudskrifter, som sendes fra ATP-fonden. Forholdet er jo det, at hvis vedkommende dør, inden han fylder 67 (og uden at efterlade sig enke), vil han ikke få noget som helst udbetalt af de pågældende beløb. Han kan

ikke disponere over pengene ved for eksempel at betale sin købmand med, hvad han har stående i ATP-fonden, eller pantsætte sit tilgodehavende til sin bank.

Opnår man pensionsalderen, vil man vel få udbetalt nogle beløb, men disse er ikke afhængig af, hvor meget man har stående i fonden. Lever man kun, til man bliver 68 år, er det langt mindre beløb, man får udbetalt, og en væsentlig del af udbetalingen vil blive slugt af indkomstbeskatning. Lever man omvendt, til man bliver 90 år, får man meget mere udbetalt end det beløb, der står på kontoudskriften.

Det er derfor i enhver henseende en fejlagtig konstruktion at hævde, at man har ejendomsret til de penge, der står i ATP-fonden. Gennemføres fremskridtspolitikken - hvoraf nævnte forslag af 29. januar 1974 var en del - vil hver eneste ATP-»kontohaver« - bl. a. i kraft af almindelige pensionsforbedringer og betragtelige skattelettelser - blive væsentligt bedre stillet.

Hvis derimod ATP-fondens midler tilfalder statskassen, vil der blive sparet den enorme administration, som ellers ville være forbundet med fortsatte udbetalinger, og der vil være grundlag for, at skatteudskrivningen bliver så meget mindre. Den eneste betydelige konsekvens af en udbetaling af ATP-fondens midler til de enkelte i stedet for til statskassen er jo, at staten må opkræve hos stort set de samme mennesker de pågældende beløb i merskatter.

Da hele debatten om dette emne imidlertid erfaringsmæssigt giver anledning til, at der sættes langt større lidenskaber i affekt, end emnet sagligt kan berettige til, afstår fremskridtspartiet fra i denne omgang at foreslå nogen ændring vedrørende udbetalingsreglerne.